

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 328. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064839360/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Da – et Lys – en Hånd over hans –

Kommer han alt, barmhjærtigt, at stille sit Åsyn i mits Sted, den Seendes i den Blindes? at fri mig fra Ansvar? Var Guddoms Herligheden og Gruen så brat til Ende?

«Steffan dog, Steffan, hvad er der? Jeg syntes jo nok, jeg ikke hørte dig komme i Seng, og her ligger du?»

Olof's Øjne md i hans i et Spiddelys' Skær – og hans Hånd, kølig, over Såret.

«Hm nå, ser vi det! Det var hende.»

Ja hende – Omkring ham Gæstestuens blå Tapet, dens hvide Dørkarm og fra Skyggen Polhems Urets: «I Dag som i Går!»

Det var endnu Sancta Lucia-Nat, og langt til den ukendte Gud. Men nær til hende.

Ja, lyt: hendes Åndedræt dér bag Døren, hans Træls og Gudindes, hans Bruds og Offers ...

Og blind, i sit Blod, greb han Vennens Hænder:

«Olof, hvem bliver det, Brynte eller mig?»

Nys: en Bøn om at fries, nu: et Råb om at bindes ...

«Det véd jeg ikke.» Olof dyppede en Klud i Skålen med Grankvistene på Bordet, «kun ikke mig!»

Steffan søgte hans Øjne gennem Lyset, hans Varulve-Bryn, hans hungrede Tand.

Olof – nej, han havde ikke vist sig derinde i Spejlet. Han stod ét Skridt derfra, men han var ikke trådt det ...

«Men – hvorfor ikke dig?» hviskede han angst.

Olof vred Kluden op og rørte Sårets Mund med sin Faders, Kirurgens øvede Hånd.

«Jh, fordi – Kan du huske en Aften på Morgongåfva, Farbroder Anselm læste højt for os af «Wilhelm Meisters»? Susanna gabede og sov hele Tiden, lige til Farbroder læste Philines Ord til Wilhelm: «Wenn ich dich lieb habe, was geht's dich an?» Da vågnede hun med Et, blussende rød, så sig truende om – og rakte Tunge ad mig, som havde jeg sagt de Ord til hende. Og det havde jeg da også, forlængst! han bandt varligt over Såret.

«Olof,» Steffan rørte let hans Finger med sin Kind, «så elsker Du hende dog.»

«Elsker?» Olof lo, «nej, det er just det Fejle! Det overlader jeg til Jer. Jeg elsker ikke – min Nødtorf! Altså rager min Elskov hende ikke.»